

यान् दृष्टवानसि विभो तारारूपाणि भूतले । ततोऽपश्यत् स्थितं दारि शुभं वैजयिनं गजं ।
 ऐरावतञ्चतुर्दन्तं कैलासमिव शृङ्गिणं । स सिद्धमार्गमाक्रम्य कुरुपाण्डवसत्तमः ।
 व्यरोचत यथा पूर्वं मान्धाता पार्थिवोत्तमः । अतिचक्राम लोकान् स राज्ञा राजीवलोचनः ।
 एवं स संक्रमंस्तत्र स्वर्गलोके महायशाः । ततो ददर्श शक्रस्य पुरीं ताममरावतीं ।
 इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्वणि इन्द्रलोकाभिगमनपर्वणि शक्रपुरीदर्शने द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४२ ॥
 ॥ वैशम्पायन उवाच ॥ स ददर्श पुरीं रम्यां सिद्धचारणसेवितां । सर्वर्तुकुसुमैः पुष्पैः पादपैरुपशोभितां ।
 तत्र सौगन्धिकानाञ्च पुष्पाणां पुष्पगन्धिनां । उद्बोध्यमानो मिश्रेण वायुना पुष्पगन्धिना ।
 नन्दनञ्च वनं दिव्यमप्सरोगणसेवितं । ददर्श दिव्यकुसुमैराकलयद्भिरिवदुमैः ।
 नातप्ततपसा शक्यो द्रष्टुं नानाहिताग्निना । स लोकः पुष्पकर्तृणां नापि युद्धे पराङ्मुखैः ।
 नायज्वद्भिर्नाप्रतिकैर्न वेदश्रुतिवर्जितैः । नानामुताङ्गैस्तोर्येषु यज्ञदानवहिष्कृतैः ।
 नापि यज्ञह्नैः चुद्रैर्द्रष्टुं शक्यः कथञ्चन । पानपैर्गुरुतल्पैश्च मांसादैर्वा दुरात्मभिः ।
 स तद्दिव्यं वनं पश्यन् दिव्यगोतनिनादितं । प्रविवेश महाबाहुः शक्रस्य दयिता पुरीं ।
 तत्र देवविमानानि कामगानि सहस्रशः । संस्थितान्यभिधातानि ददर्शयुतशस्तदा ।
 संख्यमानो गन्धर्वैरप्सरोगणैश्च पाण्डवः । पुष्पगन्धवहैः पुष्पैर्वायुभिश्चानुवीजितः ।
 ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । हृष्टाः संपूजयामासुः पार्थमक्लिष्टकारिणं ।
 आशीर्वादैः स्तूयमानो दिव्यवादित्रनिस्वनैः । प्रतिपेदे महाबाहुः शङ्खदुन्दुभिनादितं ।
 नचक्रमार्गं विपुलं सुरवीथीतिविश्रुतं । इन्द्राज्ञया ययौ पार्थः स्तूयमानः समन्ततः ।
 तत्र साध्यास्तथा विश्वे मरुतोऽथाश्विनौ तथा । आदित्या वसवो रुद्रास्तथा ब्रह्मर्षयोऽमलाः ।
 राजर्षयश्च बहवो दिलीपप्रमुखा नृपाः । तुम्बुर्नारदश्चैव गन्धर्वा च हाहाह्वयः ।
 तान् सर्वान् स समागम्य विधिवत्कुरुनन्दनः । ततोऽपश्यद्देवराजं शतक्रतुमरिन्दमः ।
 ततः पार्था महाबाहुर्भवतोर्ध्वं रथोत्तमात् । ददर्श साक्षाद्देवेशं पितरं पाकशासनं ।
 पाण्डुरेणातपत्रेण हेमदण्डेन चारुणा । दिव्यगन्धाधिवासेन व्यजनेन विधूयता ।
 विश्वावसुप्रभृतिभिर्गन्धर्वैस्तुतिवन्दिभिः । स्तूयमानं द्विजाग्र्यैश्च ऋग्यजुःसामसम्भवैः ।
 ततोऽभिगम्य कौन्तेयः शिरसाऽभ्यगमद्वली । स चैनं वृत्तपीनाभ्यां बाहुभ्यां प्रत्यगृह्णत ।
 ततः शक्रासने पुष्पे देवर्षिगणसेविते । शक्रः पाण्डो गृहीत्वैनमुपावेशयदन्तिके ।
 मूर्ध्नि चैनमुपावाच देवेन्द्रः परवीरहा । अङ्गमारोपयामास प्रश्रवावनतं तदा ।
 सहस्राचनियोगात्स पार्थः शक्रासनं गतः । अर्धकामदमेयात्मा द्वितीय इव वासवः ।
 ततः प्रेम्णा वृत्रशत्रुर्जुनस्य शुभं मुखं । पश्यन् पुष्पगन्धेन करेण परिसान्त्वयन् ।
 प्रमार्ज्यमानः शनकैर्बाहू चास्यायतौ शुभौ । ज्याशरत्नेपकठिनौ स्तम्भाविव हिरन्मयौ ।
 वज्रग्रहणचिह्नेन करेण परिसान्त्वयन् । मुहुर्मुहुर्बभूवुर्बाहू चास्माक्यञ्जनैः ।

१०५५

१०६०

१०६५

१०७०

१०७५

१०८०